

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 4918/2024
26.02.2025. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужилаца АА, ББ и ВВ, сви из ..., које заступа Бранислав Херцег, адвокат из ..., против тужених Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво града Новог Сада и Републике Србије – Министарство правде, Окружни затвор Нови Сад, коју заступа Државно правобранилаштво, ради накнаде за фактички одузету непокретност, одлучујући о ревизији туженог Града Новог Сада изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1592/23 од 07.11.2023. године, у седници одржаној 26.02.2025. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији туженог Града Новог Сада изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1592/23 од 07.11.2023. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог Града Новог Сада изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1592/23 од 07.11.2023. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 6068/20 од 08.05.2023. године, обавезани су тужени да солидарно плате сваком од тужилаца износ од по 1.780.196,12 динара са законском затезном каматом од 08.05.2023. године као дана пресуђења до исплате. Обавезани су тужени да солидарно тужиоцима исплате трошкове парничног поступка од 498.540,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до коначне исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1592/23 од 07.11.2023. године, ставом првим изреке, жалба је одбијена а пресуда Основног суда у Новом Саду П 6068/20 од 08.05.2023. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени Град Нови Сад је благовремено изјавио ревизију, због погрешне примене материјалног права, с позивом на одредбу члана 404. ЗПП.

Одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“, број 72/11 ... 18/20), у вези одредбе члана 92. Закона о уређењу судова („Службени гласник РС“, бр. 10/23), прописано је да је ревизија изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачења права (посебна ревизија). На основу одредбе члана 420. став 6. истог Закона, у поступку поводом ревизије против решења сходно се примењују одредбе овог Закона о ревизији против пресуде.

По оцени Врховног суда, у конкретном случају није потребно да се размотре правна питања од општег интереса или или правна питања у интересу равноправности грађана, нити је потребно уједначавање судске праксе као ни ново тумачење права, па нису испуњени услови за одлучивање о посебним ревизијама предлагача и противника предлагача прописани одредбом члана 404. став 1. ЗПП.

Предмет тражене правне заштите је накнада тужиоцима за фактички одузету непокретност којој је планским документом извршена промена намене из пољопривредног у грађевинско земљиште пре доношења решења о експропријацији, а та промена није евидентирана у катастру непокретности. Побийана одлука нижестепених судова заснована је на примени одредбе члана 88. Закона о планирању и изградњи („Службени гласник РС“, бр. 72/09 ... 83/18), тако што је накнада тужиоцима одређена на основу тржишне вредности предметне непокретности као грађевинског земљишта и не одступа од правног схватања о одређивању висине накнаде за грађевинско земљиште израженог у одлукама Врховног суда и Уставног суда, по којима, пореска управа врши само процену тржишне вредности непокретности, што представља најнижи износ накнаде за експроприсану непокретност, а не одређује њену тржишну цену. Погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, у смислу навода из ревизије предлагача, није разлог за изјављивање посебне ревизије у смислу одредбе члана 404. став 1. Закона о парничном поступку.

Из тих разлога, Врховни суд је одлуку као у ставу првом изреке донео применом одредбе члана 404. став 2. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености ревизије у смислу одредбе члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП Врховни суд је утврдио да ревизија туженог Града Новог Сада није дозвољена.

Према одредби члана 403. став 3. ЗПП ревизија није дозвољена уколико вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 11.05.2020. године, а вредност предмета спора појединачно по сваком тужиоцу је опредељена на износ од 1.780.196,12 динара што према средњем курсу на дан подношења тужбе представља противвредност износа појединачно по тужиоцу мањег од 40.000 евра.

Из свега тога произлази да ревизија туженог Града Новог Сада није дозвољена у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП Врховни суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић